

ninger igjen. Jeg ønskede derfor at høre en Udtalelse fra den høitærede Minister om, hvorledes han tror, at Staten kunde træde til, for at Demningerne kunde faae en saadan Spide, at man med Sikkerhed kunde bygge indenfor dem. — Det var blot disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at fremsætte, da andre ærede Medlemmer i Øvrigt have talt for Lovforslaget paa samme Maade, som jeg vilde have udtalt mig; men dersom Lovforslaget ikke faar en Forandring i den Retning, jeg har antydet, eller den høitagede Minister forelægger et andet Lovforslag, som gaar i denne Retning, da maa jeg stemme mod dette Forslag; det vil da ikke være mig muligt at stemme derfor.

Indenrigsministeren: Jeg er meget begjærlig efter at se, hvorledes Thinget vil stille sig, naar disse almindelige Grundføringer, man her har omtalt, virkelig komme til at foreligge i Praxis, om man da vil være saa overordentlig tilbøjelig til at fastholde Statens Forpligtelse til at træde til. Jeg tilstaar, at jeg efter min Erfaring nærer nogen Tvivl desangaaende. Imidlertid tror jeg nok, at der vil blive givet saavel dette som det andet Thing Leilighed til at vise Anvendeligheden af disse Grundføringer i Praxis endnu i denne Sessjon. Men maaske jeg maa sige, at der forekommer mig at foreligge gjennemgaaende Misforstaaelser ved Bedømmelsen af dette Lovforslag. Denne Lovs Hensigt er væsentlig at organisere en Beskyttelse, en Sikkerhed for Diger, og naar man har sagt, at den i denne Henseende gif for vidt ved at medtage alle private Diger, da kan jeg ikke erkjende Rigtigheden deraf; thi de private Diger kunne, navnlig naar de have staaet i længere Tid, meget ofte have en saadan Betydning, at Staten ikke kan være lige-gyldig ved, om de Forhold, der have dannet sig bagved disse Diger, ved enkelt Mandes Vilkaarlighed eller ved hans Uetterrettelighed blive udsatte for at ødelægges. Jeg skulde tage meget feil, om der ikke paa just ikke saa ganske saa Steder efter den seneste Erfaring kunde paavises Tilfælde, hvor Naturen havde været saa velbædig at have reist et temmelig betydeligt Degn, men hvor de Vedkommende netop paa Grund af Mangel paa Tilfyn og Tvang have mishandlet disse naturlige Diger saaledes, at derved er afdækket meget mere Skade, end der ellers vilde have fundet Sted. Man har ligefrem gravet Sandstøffen igjennem for at komme til at tage Sand i Stranden; man har ladet det naturlige Bævn skjutte sig selv, ja, man har indvendig bortgravet det saaledes, at det var absolut uundgaaeligt, at Vandet, naar det først var kommet ind gjennem de gravede Gjennemgørelser og derefter gif tilbage, maatte ved at møde de steile Sider absolut tage Brytvaernet bort. Man kan overhovedet ligesaa lidt ved denne Leilighed som ved saa mange andre have den ubetingede individuelle Ret, hvor denne Rets Benyttelse eller Hævdelse i andre Retninger gaar ud

over Samfundet. Der er jo ikke i dette Lovforslag tillagt Regjeringen eller Staten noget som helst Initiativ, ikke det mindste; der er ikke forlangt, at Staten paa nogen som helst Maade skulde kunne befale, at der eller der skal være et Dige; men hvad jeg tror er en berettiget Forordning, det er, naar Lovforslaget forlanger, at, hvor man efter omhyggelig Undersøgelse eller i alt Fald fra ældre Tid har opreist et Slags Bævn, der skal dette blive staaende, indtil der ifølge Undersøgelse gives Tilladelse til at tage det bort. Der kan tænkes ikke saa saa Tilfælde, hvor Saadant kan have en ganske overordentlig Betydning, og der foreligger, som sagt, ikke saa Vidnesbyrd fra den sidste Katastrofe om, hvor beklageligt det har været, at der ikke har været et Tilfyn og nogen Tvang, som holdt Folk fra at gjøre, hvad de ikke burde, og holdt dem til at gjøre det, de have forsømt. — Men, siger man, Lovforslaget gaar i en anden Henseende ikke vidt nok, det burde tillige have optaget et Kapitel om, hvorledes Staten i det Hele taget stiller sig ligeoverfor dette Forhold, navnlig med Hensyn til at yde Bidrag dertil. Det er naturligvis et Spørgsmaal, der heller ikke har været fremmed for mig, og jeg har ikke alene tænkt derpaa, men jeg har ogsaa udtalt det i det andet Thing, at Forbilledet fra Sandflugtslovgivningen har staaet for mig. Jeg har imidlertid maattet erkjende, at det ikke absolut hørte med, ja, at det muligen helst maatte ubelædes af denne Lov, som væsentlig gaar ud paa at organisere Tilfynet med og Arbejdsydelsen ved Diger; jeg har troet det rigtigt at udlade at give Bestemmelser om, hvad Staten i dette eller i hint Tilfælde skulde gjøre, fordi jeg ikke har set, at det var muligt at statuere saadanne Regler, at man vilde være villig til i Genhold til disse mere almindelige Bestemmelser at give Administrationen en Bemyndigelse til at anvende meget betydelige Beløb af Statskassen. Der er desuden den Forskjel imellem Sandflugtslovgivningen og den Materie, der her foreligger, at medens Sandflugtslovgivningen i Reglen vil gaa ud paa at beskytte allerede tilstedeværende Arealer imod ulykkelige Naturbegivenheder, saa vil der i de fleste af de Tilfælde, som dette Lovforslag omtaler, ikke blot være Spørgsmaal om Beskyttelse, men ligefrem om Erhvervelse af Eiendomsgegenstande, være sig enten ved Inddragelse af Jord eller ved Forbedring af den Jord, man har, saaledes at man kan faae en ganske anden Nytte og et bedre Udbytte af den. Jeg beder derfor det ærede Thing at betragte Forholdet saaledes, at der ved dette Lovforslag aldeles Intet er afgjort om, hvorvidt Staten i det givne Tilfælde skal bidrage eller ikke, idet jeg har troet, at dette Spørgsmaal først kunde komme til at foreligge, forsaavidt det havde større Betydning, i særlige Lovforslag, og hvor det var af mindre Betydning, gennem Finantsloven. — Naar man nu væsentlig — som det forekommer